Tăcerea absurdă a unei lumi mute

On Aprilie 13, 2016

Cultivă-ți voința de a-ți duce aspirațiile mai departe de ceea ce cunoști despre tine, proiectând acel „ascuns" care devine activ și are un rol central în conștiința ta.

Mă pregăteam să intru într-un posibil spațiu care era un fel de timp lărgit, o resursă consumată cu mai mult folos decât faptul de a-mi prelungi existența într-un cadru fără fond, într-un simplu peisaj străin de mine, ca Elada prin care Faust rătăcea în căutarea frenetică a Elenei. În mintea mea totul căpăta aspectul unei experiențe mistice, ca un fel de realism invers al unei lumi avide de noi dezvăluiri senzaționale, atribuită unei curse prin emoție din cauză că artistulul din mine se folosea de imagini pentru a crește impactul vizual al unui limbaj electrizant, descătușat de convenții.

Pământul devine o sferă a nimănui într-un univers straniu dacă nu te hotărăști să faci din el un domeniu specific al expertizei. El este noul purgatoriu al unui index epistemic din care trebuie să extragi cu chibzuință esența pregătirii pentru imortalitate, cu acea plăcere de experimentare a chimistului care aplică substanțelor o anumită tensiune electrică pentru a le aduce în situația de a reacționa și a emite energie.

Sentimentul acesta de integrare în tăcerea absurdă a unei lumi mute n-avea în sine nimic vinovat, nici nebunesc. Voiam să am un cuvânt de spus în rânduirea lucrurilor, simțeam intens că era datoria mea să le cântăresc temelia, să-mi pun semnătura asupra lor, să devin partea din ele care nu se pierde, ci se transformă constant în alt element chimic, numit *Rodium* , care durează până la moarte și dincolo de ea.

Regulat, totul se mișca cu mine într-un cub transparent, cu partea superioară deschisă, prin care puteam să interferez cu energii superioare, forțe obscure, aparținând unei neobișnuite stări de spirit capabilă să declanșeze durerea neîmpăcată de a fi peste tot și nicăieri în această stranie lume.

Leadership: Cât de mult însemni într-un mod în care nu ai fi crezut niciodată că este posibil, din punct de vedere al aprecierii pe care o acorzi unei lumi noi care te aduce mai aproape de sinele autentic?

Lumea unui om este imaginea unei realități care se încăpățânează să devină ideală fiindcă se deschide mereu mai departe de orizonturile imaginației, cel puțin ca posibilitate de trăire a unei experiențe de viață care sfidează timpul, spațiul, necunoscutul. Imaginea acestei realități rămâne în atenția publicului fiindcă pare a deține rețeta tinereții fără bătrânețe.

Efectul de ancorare la ceva mai presus de aprecierea ta, trasând axele de coordonate ale leadershipului în jurul voinței de a-ți duce aspirațiile mai departe de ceea ce cunoști despre tine, către inaccesibil, se dezvoltă pe baza forței inspiraționale de a te regăsi într-un alt plan sau context. Imaginează-l, apoi trăiește-l. Sau trăiește-l ca și cum n-ai exista.

Leadershipul presupune extinderea concepției despre tine într-un alt context existențial. Acest context ar putea fi o replică a ideii de „purgatoriu", un segment al unui index epistemic mai complex din care trebuie să extragi esența pregătirii pentru încercarea de a te percepe sub forma predestinată unui adevăr ultim: Cât de mult însemni într-un mod în care nu ai fi crezut niciodată că este posibil?

Referitor la aceasta, aș adăuga îndemnul unui artist plastic: „ *Secolul acesta este doar căutare și dor de adevăr. Nu te teme că adevărul te va înșela, ci teme-te de minciuna pe care mărginirea ta o ia deseori drept adevăr.* " Mărginirea omului este dată de șederea lui într-o existență care exclude perspectiva unei alte existențe.

Leadership: Poți să-ți confecționezi un alt tip de existență plecând de la ideea că orice spațiu este o poveste nemuritoare și că orice adevăr este o lume plină de oglinzi care se blochează complet atunci când se văd una prin cealaltă?

Viziunea este rezultatul creației pe care îl experimentezi în "ascunsul" unei lumi care nu înfățișează realitatea vieții de zi cu zi, ci una mai profundă, a tranziției spre idealul unei rațiuni a priori. Acest „ascuns" devine activ și are un rol central în conștiința ta fiindcă reflectă o altă fațetă a originalității tale în alte condiții de existență. În acest context, imaginația (sora geamănă a viziunii) este o îmbrățișare a necunoscutului surprins în diferite ipostaze, ceva inepuizabil, este ideea unei vieți care se întinde în timp, spre ceva mereu nou, stimulator din punct de vedere intelectual.

Este ca și când ai privi printr-o oglindă o altă oglindă care reflectă o imagine inversată a lumii, în acest caz originalitatea înseamnă să descoperi „în labirintul oglinzii" eternitatea și semnificația „ocheanului" întors spre sine pentru a privi spre infinit. (Ion Deaconescu)

De asemenea, poți să descoperi adevărul propriilor iluzii despre tine, care să te miște spre viața pe care crezi sau nu crezi că o meriți. Poți să descoperi o altă fațetă a unor lucruri prea bine cunoscute, pentru că în felul acesta, când le revezi din alt unghi și alt timp, ajungi să gândești în direcții noi. Ca în acea poveste nemuritoare în care un bătrân încearcă să cumpere tinerețe prin intermediul lucrurilor pe care le-a creat, doar ca să-și dovedească sieși că deține controlul asupra realității.

Viziunea preferă întotdeauna să dezvăluie un adevăr care lipsește din perspectiva celor din jur. Omul care intenționează să se evalueze în complementaritate cu lucrurile unei altfel de lumi, se autointroduce într-un desen de Gustave Dore, al cărui protagonist, Don Quijote, încearcă să se ridice la înălțimea unor visuri frânse de neputința de a le materializa și de a demonstra că-și poate decide singur direcțiile în viață.

Căci nu este vorba doar de a arăta lucrurile așa cum sunt ele cu adevărat, ci să le faci să se întrevadă așa cum le figurezi în lumea ta de viziuni.

Este imposibil de a exprima ceva real imitând suprafața exterioară a lucrurilor, mai ales când nu-ți poți schimba percepția asupra lor, pe ideea de a rămâne sclavul propriilor tale idei năstrușnice, având soarta tuturor bețiilor în care omul se cufundă fără vreun ideal de adevăr.

Iată revelația predestinării mele într-o stare totală de neputință, aceea de a înțelege ceea ce nu se spune de obicei despre legea atracției lucrurilor. Ea nu se generează doar cu ajutorul unei "distanțe" aplicată dupa o anumită regulă, ci trebuie să o impui tu prin anumite transformări de sine, într-un soi de existență închipuită.

Putem spune că un adevăr este o lume plină de oglinzi care se blochează complet atunci când se văd una prin cealaltă, în cazul în care realitatea pe care o plăsmuiești se dovedește imposibilă, deci lumea nouă în care crezi și tinzi să te integrezi devine doar un simbol al evadării din cotidian.

Tăcerea absurdă a unei lumi mute evidențiază acea incertitudine neliniștitoare generată de putința definirii unei realități în care existența devine o profundă suită de alte experiențe

închipuite, cauzând blocarea sau acceptarea unor adevăruri care altfel ar fi fost ocolite.

Source: https://neculaifantanaru.com/tacerea-absurda-a-unei-lumi-mute.html